…І знову братися за справу українську —
писати вірші, сіяти зерно
і думати про військо запорізьке,
якого вже немає так давно.

Не відректися нам своєї вдачі,
як білці колеса, як зорей — небесам…
Чого ти плачеш, гетьман Сагайдачний?
Чого ти знову сам не свій — і сам?